

Chloé Esposito a crescut în Cheltenham, Anglia, iar în prezent locuiește în Londra, cu soțul și fiica ei. Are o diplomă de licență și un masterat în limba și literatura engleză de la Universitatea Oxford și a fost consultant de management, profesoră de engleză și jurnalist de modă. Esposito a absolvit cursurile de scriere creativă ale Academiei Faber și a debutat cu romanul *Nebună* (*Mad*, 2017), prima carte a trilogiei *Mad, Bad, Dangerous to Know* (*Nebună, Rea, Periculoasă*). În 2018 urmează să apară cărțile a doua și a treia ale trilogiei, *Rea* (*Bad*), respectiv *Periculoasă* (*Dangerous to Know*).

Chloé Esposito

NEBUNĂ

Traducere din limba engleză
CIPRIAN ȘIULEA

LITERA®
București
2018

De asemenea, le mulțumesc tuturor colegilor de la cursul Academiei Faber pentru feedbackul amuzant și fantastic. Nu mi-aș fi putut dori un grup de scriitori mai talentați sau dedicați cu care să împărtășesc această călătorie. Lydia Rose Ruffles, Felicia Yap, Michael Dias, Ilana Lindsey, Sam Osman, Helen Allen, Sarah Edghill, Paola Lopez, Gina North, Margaret Watts, Kate Vick și Ally, gașcă nebună și splendidă ce sunteți! Vă iubesc.

Mulțumesc tuturor minunaților mei prieteni care au citit și au făcut comentarii pe manuscris: Clare, Chris, Sophie, Alex, Ezzat, Alessandra și alții. Mulțumiri speciale i se cuvin Lisei Taleb; bunătatea și încurajările tale au însemnat enorm pentru mine. Pentru mine ești mai mult o soră decât o prietenă, și n-aș fi putut să fac asta fără tine.

Mulțumiri agenților mei Simon Trewin, Erin Malone, Alicia Gordon, Annemarie Blumenhagen și Tracey Fisher de la WME. Uau, ce echipă incredibilă! Am fost fără încetare încântată de intuiția, înțelepciunea și profesionalismul vostru, iar lucrul cu voi a fost o bucurie. Vă sunt etern recunosătoare.

Le mulțumesc foarte mult minunaților și neobosiților mei editori, Jessica Leeke și Maya Ziv de la PRH. Să lucrez cu voi la trilogia aceasta a fost un vis absolut. Dedicarea și încrederea voastră în acest proiect au fost copleșitoare. Dacă romanele acestea sunt bune de ceva, asta vi se datorează!

C XXX

CUPRINS

Precizare	9
Ziua întâi: Trândăvia	11
Ziua a doua: Invidia	55
Ziua a treia: Mânia.....	123
Ziua a patra: Dorința	177
Ziua a cincea: Îmbuibarea	275
Ziua a șasea: Lăcomia.....	325
Ziua a șaptea: Mândria	385
Epilog	442
Mulțumiri.....	445

Să nu râvnesci...

Exodul, 20:17

Avem două vieți. A doua începe atunci când ne dăm seama că avem doar una.

Confucius

*Adesea nebunia-i înaltă rațiune -
Pentru un ochi pătrunzător -
Iar rațiunea - cea mai mare nebunie -
Ca pretutindeni, și aici
Majoritatea-i cea care dictează -
Consumi - atunci ești bun -
Contești - ești chiar periculos -
Și pus în lanțuri.*

Emily Dickinson

PRECIZARE

Înainte de a merge mai departe, ar trebui să știți ceva: inima mea nu se află în locul ei normal. Nici stomacul, ficatul sau splina mea. Toate organele mele interne sunt pe partea opusă, exact acolo unde nu ar trebui să fie. Sunt inversă: o aberație a naturii. Șapte miliarde de oameni de pe planeta asta au inima în partea stângă. Inima mea e în partea dreaptă. Nu credeți că ăsta e un semn?

Inima surorii mele e în locul potrivit. Elizabeth e perfectă, de la un cap la altul. Eu sunt imaginea în oglindă a surorii mele gemene, partea ei întunecată, umbra ei. Ea e normală, eu sunt anormală. Ea e dreptace; eu sunt stângace. În italiană, „stânga“ se spune *sinistra*. Eu sunt sora sinistră. Beth e un înger, și atunci eu ce sunt? Tineti-vă ideea...

Ce e ciudat e că, dacă te uiți la noi, nu observi nici o diferență. În aparență suntem gemene identice, dar, dacă ai da pielea la o parte, ai trăi cel mai mare soc din viața ta; ai vedea cum măruntaiele mele se revarsă alătura, unele peste altele. Să nu zicești că nu v-am prevenit. Nu sunt o imagine prea plăcută.

Suntem monozigote, în caz că vreți să știți; zigotul lui Beth s-a divizat și m-am materializat eu. Astăzi

s-a întâmplat în cel mai timpuriu stadiu al procesului, când zigotul ei era doar un mănușchi de celule. Maică-mea era însărcinată de doar câteva zile, și apoi – pac – din senin, am apărut eu. Beth a trebuit să împartă cu mine baia ei amniotică plăcută și confortabilă și placenta preparată în casă a mamei.

Era destulă îngheșuală în uterul ăla; nu prea era loc pentru noi două și cordoanele noastre ombilicale. Al lui Beth s-a încolăcit în jurul gâtului ei și apoi s-a înnodat destul de urât. O vreme, situația a fost destul de riscantă. Nu ștui cum s-a întâmplat asta. N-a avut nimic de-a face cu mine.

Oamenii de știință cred că gemenii identici sunt o pură întâmplare. Rămâne un mister; nimeni nu știe cum sau de ce apărem. Unii îi spun noroc, coincidență sau șansă. Dar naturii nu îi place hazardul. Dumnezeu nu obișnuiește să joace zaruri. Eu am venit aici dintr-un motiv anume; știu sigur asta. Doar că încă nu știu care este acesta. Cele mai importante două zile din viața ta sunt ziua în care te naști și ziua în care află de ce ai venit pe lume.

ZIUA ÎNTÂI: TRÂNDĂVIA

Problema mea a fost întotdeauna că nu reușesc să nu-mi pese.

@AlvinaKnightly69

1

Luni, 24 august 2015, ora 8 dimineață
Archway, Londra

De la: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Către: Alvina Knightly
AlvinaKnightly69@hotmail.com
Data: 24 aug 2015, 08.01
Subiect: VIZITĂ

Alvie, scumpo,

Te rog încetează să mă mai ignori. Știu că ai primit ultimele două e-mailuri de la mine, pentru că am activat chestia aia de confirmare de deschidere a mailurilor, aşa că ar fi cazul să nu te mai prefaci. Cu riscul de a mă repeta, aş vrea să te invit, încă o dată, să vii să stai cu noi în vila noastră din Taormina. Ți-ar PLĂCEA ENORM aici: obiecte originale de secol șiapsprezece, mireasma florilor plumeria peste tot. Soarele strălucește în fiecare zi, fără excepție. Avem o piscină splendidă. Suntem după colț de amfiteatrul grec antic, încadrat de muntele Etna, la vest, și Mediterana sclipitoare, la est. Chiar dacă reușești să stai doar o săptămână – știu că ești sclava slujbei aleia îngrozitoare –, ar fi minunat să ne vedem. Nu-mi vine să cred că încă nu l-ai cunoscut pe Ernie; crește pe zi ce trece și e leit mătușa Alvina.

Dar, serios, am nevoie de tine. Te implor. Vino. AU
TRECUT DOI ANI.

Trebuie să te întreb ceva și nu pot să-o fac prin e-mail.
Beth X

P.S. Știu la ce te gândești, și nu, nu mai e stânjenitor.
Eu și Ambrogio am uitat totă povestea aia, chiar dacă tu
nu. Așa că, nu mai fi catăr și vino în Sicilia.

P.P.S. Ce greutate ai acum? Tot 70 de kile? Mărimea 10?
Eu nu reușesc să scap de grăsimea de după sarcină, și asta
mă scoate din minți.

La dracu'; e insuportabilă.

*Mireasma florilor plumeria peste tot, bla, bla, bla,
amfiteatrul grec antic, bla, bla, bla, Mediterana scări-
toare, bla, bla, la dracu'.* Vorbește ca prezentatoarea
aia de la *Un loc sub soare*: „Alvina Knightly caută un
cuib de vacanță în splendida regiune de coastă din
estul Siciliei“. Nu că aș urmări vreodată emisiuni de
genul acesta.

Categoric nu mă duc. Pare ceva plăcitor, de modă
veche. N-am încredere în vulcani. Nu suport căldura
de nici un fel. E lipicioasă. Transpiri. Pielea mea engle-
zească să arde în două secunde; sunt albicioasă ca
un eschimos. *Nu mai spune „eschimos“!* Parcă o aud
chiar acum... *Nu le place denumirea asta. Nu e corect
politic. Zi mai bine „inuit“.*

Arunc o privire atentă la dormitorul meu: sticle
goale de votcă, un afiș cu Channing Tatum, fotografii
pe un panou cu „prietenii“ cu care nu mă văd niciodată.
Haine pe jos. Căni reci cu ceai. O atmosferă care ar
îngrozi-o până și pe menajera lui Tracey Emin. Trei

e-mailuri într-o săptămână. Ce se petrece? Oare ce
vrea să mă întrebe. Bănuiesc că ar fi bine să răspund,
altfel o să continue să mă frece la cap.

De la: Alvina Knightly
AlvinaKnightly69@hotmail.com
Către: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Data: 24 aug 2015, 08.08
Subiect: Re: VIZITĂ

Elizabeth, scumpă,

Mulțumesc pentru invitație. Vila voastră pare absolut
minunată. Ce noroc pe voi, tu și Ambrogio și, bineînțeles,
micul Ernie, să aveți o asemenea casă superbă într-o
zonă care pare perfectă. Îți aduci aminte că în copilărie
eu eram cea căreia îl plăcea apa? și acum tu ești cea care
are piscină...

(iar eu am o baie cu țevile înfundate.)

Nu-i aşa că viața e ciudată? Bineînțeles, mi-ar plăcea
enorm să o văd și să îl cunosc pe micuțul tău înger minunat,
nepotul meu, dar în clipa de față chiar sunt complet epuizată
cu munca. August e întotdeauna cea mai aglomerată lună
pentru noi, de asta am răspuns cu aşa întârziere. Scuze.

Să-mi spui când ajungi data următoare prin Londra; ar fi
plăcut să mai povestim.

Albino¹

¹ „Albinos“, în limba engleză (n.tr.)

Ori de câte ori îmi tastez numele, Alvina, autocorrectul mi-l schimbă mereu în Albino, fir-ar să fie. (Te pomenești că știe cât de albicioasă sunt și face mișto de mine?) O să-mi schimb numele, legal.

Alvina

P.S. Te rog, transmite-i salutări soțului tău și sărută-l pe Ernie din partea mătușii lui.

Trimite.

Fratele geamăn al lui Elvis Presley s-a născut mort. Unii oameni au noroc cu carul.

Trag de mine să mă ridic din pat și calc pe o pizza care zace aruncată pe jos. Am mâncat-o doar pe jumătate, aseară târziu, înainte de a-mi pierde cunoștința, pe la ora patru dimineața. Laba piciorului meu e toată numai sos de roșii. Am o felie de salam între degetele de la picior. Îi desprind pielita și o bag în gură; șterg sosul cu un ciorap. Mă îmbrac cu hainele pe care le găsesc pe jos: o fustă de nailon care nu trebuie călcată, un tricou de bumbac care necesită să fie călcat. Mă uit în oglindă și mă încrunt. Îi ih. Îmi șterg rimelul de la ochi, mă dau cu ruj mov, îmi trec degetele prin părul slinos. E de ajuns; am întârziat. Din nou.

Mă duc la serviciu.

La ieșire, iau scrisorile și le deschid în timp ce mă târasc pe stradă, trăgând dintr-un Marlboro. Facturi, facturi, facturi, o carte de vizită de la o companie mică de taximetrie, o reclamă la pizza pentru acasă. „ULTIMĂ SOLICITARE“, „ÎNȘTIINȚARE A EXECUTORULUI JUDECĂTORESC“, „TREBUIE SĂ LUAȚI DE URGENȚĂ MĂSURI“. Plictiseală, plictiseală și iar plictiseală. Oare Taylor Swift trebuie să se ocupe

de căcături de-astea? Arunc scrisorile în mânile unui om fără adăpost, care stă în fața metroului: nu mai e problema mea.

Îmi croiesc drum prin mulțimea care așteaptă la turnicet și trântesc pe cititor cardul pentru transport public în Londra. Ne deplasăm prin stație cu 0,0000001 km/h. Încerc să scriu un haiku în minte, dar nu-mi vin cuvintele. Ceva profund despre lupta existențială? Ceva poetic și nihilist? Nimic. Creierul meu e încă adormit. Mă uit urât la reclamele la haine și bijuterii care acoperă fiecare centimetru pătrat disponibil de perete. Același model arroganță, retușat, cu o față la fel de arroganță și retușată mă privește de sus, aşa cum face în absolut toate diminețile. Hrănește un țânc, într-o reclamă la lapte pentru bebeluși. Eu nu am copil mic și n-am nevoie să mi se amintească asta. Cu siguranță, nu trebuie să cumpăr lapte pentru bebeluși.

Cobor în grabă scara rulantă, împingând un bărbat care ocupă prea mult spațiu.

– Hei, ai grija! tipă el.

– Stai pe dreapta! Tâmpitule.

În trupul meu de reprezentant de vânzări de anunțuri publicitare zace o mare artistă, o reîncarnare a lui Byron sau a lui Van Gogh, a Virginiei Woolf sau a Sylviei Plath. Aștept pe peron și meditez la soarta mea. Viața trebuie să însemne oare mai mult de atât? Aerul stătut îmi sărută fața, anunțându-mi apropierea trenului. Aș putea sări acum, și totul ar dispărea. Într-o oră, paramedicii m-ar culege de pe sine, și magistrala de nord și-ar relua programul normal de funcționare.

Un șoarece trece în fugă peste sinele de metal. Are doar trei lăbuțe, dar duce o viață de libertate și aventură. Ce nemernic norocos! Poate că trenul o să

Respect pentru oameni și cărti

zdrobească micul lui craniu? Zvâcnește la o parte exact la țanc. La naiba!

Mă urc pe pragul de la capătul vagonului. Un bărbat cu herpes îmi invadează spațiul personal; cămașa lui e translucidă din cauza transpirației. Se ține de bara galbenă de deasupra capului meu, ajungând cu axila la câțiva centimetri de nasul meu; simt un miros amestecat de Lynx Africa și disperare. Citesc *Metro*-ul lui cu susul în jos: crime, droguri, război, o poveste despre pisica cuiva. Se împinge cu zona inghinală în coapsa mea, aşa că îl calc pe picior. Se dă mai încolo. Data viitoare, îl lovesc cu genunchiul în boașe. Ne oprim câteva minute undeva la periferia Londrei, apoi pornim iar. Vagonul își golește măruntaiele, iar noi debarcăm ca niște excremente amorfe. Eu sunt defecată la Oxford Circus.

Mayfair, Londra

Afară, aerul e dens precum untura. Zgomot de trafic și sirene de poliție. Îmi umplu plămânnii cu dioxid de azot și mă pun în mișcare. Vânzători de *Big Issue*¹, escroci care cer bani în scopuri filantropice și hoarde de studenți cu fețe plăcute. Five Guys, Costa, Bella Italia. Starbuks, Nando's, Gregg's. Parcurg cele trei minute și jumătate până la birou pe pilot automat. Oi fi somnambulă, mai știi? Sau poate am murit? Sau cine știe, oi fi sărit pe sine, și asta e purgatoriul? Îmi văd de drum. Străzile sunt pline de zombi, și eu nici nu bag de seamă. O iau la stânga pe strada Argyll, la

¹ Ziar vândut de oamenii fără adăpost, pentru a avea posibilitatea unui venit legitim (n.tr.)

dreapta pe strada Little Argyll, apoi la stânga pe strada Regent, gândindu-mă la Beth. Nu mă duc, la dracu'.

Un porumbel se găinătează pe umărul meu: o măzgă gri-verzuie. Minunat. De ce pe mine? Cu ce-am greșit? Mă uit în jur, n-a observat nimeni. Astă parcă aduce noroc, nu? Poate e un semn bun pentru ziua de azi? Îmi scot bluza și o arunc într-un coș de gunoi; oricum era mâncată de molii.

Trec prin ușile batante și fac o grimă către bărbatul de la recepție. Amândoi lucrăm aici de ani de zile. Nu știm cum îl cheamă pe celălalt. El ridică privirea, se încruntă, apoi revine la cuvintele lui încrucișate. Nu cred că îi place de mine. Sentimentul e reciproc. Mă târăsc cu picioare de plumb la parter. Mă irosesc aici, mă irosesc. Nu vând reclamele mari și strălucitoare de mai multe pagini la branduri sexy cum ar fi Gucci, Lanvin sau Tom Ford. Astă ar fi raiul pe pământ. Din astea se fac bani grei. Atunci, aş putea sta la etaj. Nu, eu lucrez la *anunțuri*. Vând reclamele alea mici și amărăte de pe spatele revistelor, pe care, dacă ai clipit, le-ai și ratat și pe care nu le citește nimeni: suplimente pentru creșterea părului, Viagra pentru femei sau accesoriu obscur pentru grădinărit, pe care nu le-ar cumpăra nici bunică-ta. O optime de pagină, șaizeci și unu de lire. Nu știu cum am ajuns aici și de ce am rămas.

Poate ar trebui să fug și să mă angajez la un circ? Mi-a plăcut întotdeauna tipul care aruncă pumnale spre femeia de pe roata care se învârte. (De ce tipul e întotdeauna cel care aruncă pumnale?) Îmi imaginez cortul mare, în culorile curcubeului, clovnii, jonglerii, caii, leii. Parcă și aud cum forfota mulțimii, neîncetată, aclamează, aplaudă și tipă îngrozită în timp ce cuțitele zboară prin aer. Mirosul înțepător de transpirație.

Extazul provocat de valul de adrenalină. Parcă o și văd cum se învârte, și se tot învârte: lamele se înfig în roată, chiar lângă fața ei. Haide, Alvina, aşa ceva n-o să se întâmpile niciodată. Visezi cu ochii deschiși. Și nu poți să faci bani scriind haikuuri. Sora mea a spus întotdeauna că aș fi un polițist rutier excelent. Ar fi amuzant să lucrez la un abator.

Intru pe ușile de la subsol. Angela (cu „g” tare) Merkel (nu e numele ei adevărat) înalță privirea atunci când intru eu și ridică o sprânceană bine pensată. Are acel aer care promite că ziua de azi va fi o tortură: ca o carie adâncă sau ca pietrele la rinichi.

– Bună dimineața, Angela!

Du-te dracu', Angela.

Mă aşez la biroul imitație de lemn, amplasat într-o încăpere plină de separuri banale, fără ferestre. Deși „reglabil”, scaunul meu rotitor pare să fie mereu la înălțimea, în forma sau în unghiu greșit; am renunțat de mult să mai umblu la el. Există și un crin al păcii care trebuie udat. Aerul e stătut și uscat.

O gumă Hubba Bubba de căpșune, lipită sub monitorul calculatorului meu, seamănă cu un creier roz-gri de şobolan. O arunc în gură și încep să mestec. Nu are gust de căpșune, dar nici săptămâna trecută nu a avut.

Am întârziat exact douăsprezece minute. Cred că ar trebui să particip la o conferință telefonică cu Kim (Jong-il, nu e numele lui adevărat), dar n-am chef să mă loghez. Kim e la fel de plăcut ca o unghie încarnată. Mă gândesc să iau telefonul și să încep să hărțuiesc oamenii; slujba mea implică să sun din senin necunoscuți, iar și iar, până când, în cele din urmă, aceștia fie obțin un ordin de restricție împotriva mea, fie cumpără spațiu publicitar. Plătesc ca să mă facă să tac și să dispar. În schimb, deschid calculatorul.

O idee proastă. Inboxul e plin de e-mailuri „Urgente”: „UNDE EȘTI?”, „PREZINTĂ-TE LA RESURSE UMANE”, „ÎNCĂLCARE A REGULILOR DE DECONTARE”. Îi îh, Dumnezeule, iar? Îmi activez răspunsul automat „nu sunt la birou”, ca să nu mai îngheț tâmpeniile nimănuia.

Twitterul e încă deschis, de vineri, când nu m-am deconectat. Arunc o privire spre Angela; îl torturează pe unul dintre colegii mei, în celălalt colț al încăperii. De-aia nu mai pot eu. Trag cu ochiul la postările de pe Twitter, dar totul pare plăcăsitor. Taylor Swift nu a răspuns la nici unul dintre tweeturile prin care o complimentam pentru ținutele ei recente. Nici măcar un favorit. Poate e ocupată? Probabil e în turneu.

„Atât de plăcăsitor la muncă, o să mă uit la porno #îmisiubescslujba.” Tweet.

Am spus asta în glumă, dar acum sunt curioasă. Mă loghez pe YouPorn pe telefon și derulez imaginile cu organe genitale: „În trei”, „Fetiș”, „Fantezie”, „Jucării sexuale”, „Țățe mari”. Aah, „Special pentru femei”. Apoi îmi sună telefonul: „Mobil Beth”. La dracu', insistentă mai e! De ce mă sună la muncă? Sunt ocupată, sunt importantă. Arunc un ochi atent prin birou, dar nu a observat nimici. Încerc să trimit apelul în căsuță vocală, dar vârfurile degetelor îmi aluneca și, în loc de asta, răspund.

– Alvie? Alvie? Tu ești? Ești acolo?

Îi aud vocea cum îmi rostește numele; se aude slab și îndepărtat. Încrunt ochii și încerc să o ignor. Aș vrea să închid.

– Alvie? spune ea. Mă auzi?

Iau telefonul și mi-l lipesc de ureche.

– Salut, Beth! Mă bucur să te aud.

Serios, nu mai pot de încântare, la dracu'.

– În sfârșit. Până la urmă am...

Îmi încleștez dinții.

- Ascultă, Beth. Nu pot vorbi acum. Trebuie să fug la o ședință. Mă așteaptă șeful. Cred că o să mă promoveze! Te sun eu mai târziu, bine?

- Nu, stai, eu...

Închid și mă întorc la porno: scule, țățe și cururi. Cineva care are țățe și sculă. Mișto.

- Bună dimineața, Alvina! Cum te simți astăzi?

Ridic privirea și îl văd pe Ed (Balls: are o față ca un testicul) apărând din separeul lui. O, Doamne, ce mai e acum? Ce vrea? În afară de un transplant de personalitate.

- Bună, Ed! Mă simt bine. Ce vrei?

- Voiam doar să văd ce mai face colega mea preferată în această frumoasă dimineață de luni.

- Dispari, Ed.

- Sigur, da, bineînțeles. Voiam doar, ăă...

- Da?

- Ăă... mă întrebam când ai putea, oare...

- Să-ți dau alea cincizeci de lire pe care îi le datorez?

- Da!

- Păi nu azi, evident.

- Nu. Evident, nu azi.

- Așa că dispari.

- Sigur. Bine, atunci. Pa-pa.

Capul lui se retrage la loc. În sfârșit. Dumnezeule! Săptămâna asta va trebui să-l evit la răcitorul de apă. Acum aproape că-mi doresc să nu mă fi împrumutat la el. Mi-au trebuit banii doar ca să-mi fac un vajazzle¹; privind retrospectiv, nu era chiar așa de urgent. Am avut o întâlnire supersexy cu un tip incredibil de sexy,

¹ Aplicare de modele din cristale ornamentale în zona pubiană (n.tr.)

pe care l-am cunoscut în Holloway Poundland. M-am gândit că niște sclipici o să dea puțină strălucire primei noastre nopți de pasiune. Însă paietele s-au împrăștiat peste tot, în tot patul, pe fața lui, prin părul lui. Unul i-a intrat în spatele globului ocular și a trebuit să se ducă la doctor. Săptămâni de zile după aceea am tot găsit paiete, în pantofi, în portmoneu, pe un pachet cu degețele de pui din fundul congelatorului (habar n-am). Cel mai rău a fost că el nici n-a apreciat tot efortul meu: numele lui, scris cu roz diamant pe zona mea inghinală: „AARON“. Se pare că ar fi trebuit să fie „ARRAN“, după o insulă stupidă din Scoția. și ce dacă l-am scris greșit? Intenția contează. La sfârșitul nopții, mai scria doar „RUN“¹.

Revin la porno. Dau sonorul mai încet, ca să înbăbuș gemetele, dar tot e foarte tare. Gemete, oftaturi, mormăituri și înjurături. „Îmi place curul tău, iubito.“ Cineva strigă „Curvo!“ Un bărbat cu mască tocmai îi bagă pumnul unei „MILF“, când observ, în raza mea vizuală periferică, o siluetă; Angela stă lângă separeul meu. Căcat.

- Postezi pe Tweeter despre porno de pe contul companiei?

- Âla era contul companiei? spun eu. Aoleu! Scuze.

- Ești concediată, spune Angela.

- ACUM CHIAR AI PUS-O, PARAŞUTO, spune YouPorn.

Îmi iau geanta, crinul păcii, un capsator și revistele Heat și Closer de sub birou. Mă întorc acasă.

¹ „FUGI“, în engleză (n.tr.)